

גיטין נח-ב

עניין: מעשה בשוליא דנגרי

רמי"ע מפאנו – גילגולי נשמות

יא **מנשה** ^{כז}. אמרו בניטין פרק הניזקין [נ"ח א'] מעשה באדם [אחד] שנתן עיניו באשת רבו ושוליא דנגרי הוה כו'. ההוא שנתן עיניו באשת רבו היה מנשה שהיה במקדש ראשון, ומעשה זה היה במקדש שני, ובעל שגירש אשתו הוא אמון, שבא על אמו ^כ שהיא אשת מנשה, והאשה שנתגרשה היא אמו של אמון משלמת בת הרוץ ^כ אשת מנשה.

יעב"ץ

ועל אותה שעה נתחתם גזר דינם. נ"צ על שראו ולא מיחו אותן שזידם למחות שלא היו חושבין זאת לעון. אפשר שלא קלקל עמה שאפילו אם גרשה מתחלה על מנת כן שתנשא לו מותרת לו כדיעבד ע"ל (דפ"ד א') וזהו נשאה: (יעב"ץ)

נתחתם גזר דינם. נ"צ מכלן נראה צרור שיש עון שאינו מפורש ומבואר בשום מקום והוא חמור מאד ושנוי בעיני המקום יותר מעבירות חמורות להעניש הרבים בעבורו בשביל שאין חוששין לו כלל. עם היותו מתנגד לשכל. והוא מפני שהיה דבר מתמיד צפרסוס בכלל דסני לך לחצרך לא מעבד: (יעב"ץ)

מהרש"א ח"א

ורטון היה ואסורה לך. ואמר ועל אותה שעה נתחתם גזר דין ואמרי לה על ב' פתילות כו'. ונראה לפרש דבלישנא דעל אותה שעה נתחתם כו' אפשר הא דשהה ג' ימים מעיקרא לא עבר עמה עבירה והיתה מותרת לו לאחר שנתגרשה אלא שעל אותה שעה שעסקו להסיתו לגרשה ולשעבד זו ע"י כחוצתה נתחתם גזר דין וללישנא דאמרי לה כו' אותה שעה אין זה עיקר עבירה אבל בשעתה אללו מעיקרא ג' ימים עבר זה עבירה (ונעשית) [כשהיתה] א"ל דהיינו ב' פתילות כנר א' שע"ז אסורה לו גם אחר שנתגרשה נתחתם גזר דין ונראה גם שעבירת יחיד היה כיון

בן יהוידע

שם, על שתי פתילות כנר אחד. פירש רש"י, אשת איש. ומפירושו זה משמע לכאורה, דאיתו איש תלמיד הנגר לא שכב עמה באותם שלשה ימים, אלא המתין עד שנשאה, וכן הבין מהרש"א ז"ל, וחתומת דין היתה על אשר עסק את זה, לקחת אשתו בערמה, והוסיף בחמה להביאו לשרת בפניו ולפני אשתו, להגדיל לערו ולעשות לו עגמת נפש, אחר אשר עסקו, ושערי דמעה לא נעלו. ואל תחמה אם זה היה רשע כ"כ, למה לא שכב עמה באותם שלשה ימים, ד"ל היא לא היתה רוצה להבעל לו בעודה א"א, ולא היה רוצה לחונסה. מיהו נ"ל, לעולם שכב עמה. ומ"ש כאן ואמרי לה על שתי פתילות כנר אחד, היינו שהיו רשעים באופן זה דנקיט רש"ס במ"א, שהיו מגיחים מטותיהם איש וחסו עס' איש ואשתו, ובלילה מתליפים נשותיהם זע"ז צדיעה וזכונה, דנמלא עושים ב' פתילות כנר אחד צדיעה וזרטון הבעלים, שזה רואה אשתו שוכבת עם חברו, וזה ג"כ רואה אשתו מגאפת, דזה הוא ניהוף צפירות הרבה שאינו כמנהג המנהלים והמנהלות:

מגילת ספר (על הסמ"ג) לאוין קנח דף פג ע"ד

זס וגרשה הלך הוא ונשאה כו' ואין ספק כי אותו האיש מעשה שנתן עיניו באשה עליה עבר בלא תתאוה ומשום לא תחמוד יסיה בלכך וכשנשאה ועשה מעשה עבר בלא תחמוד אשת רעך ואם היו שם שני אנשים עבריים שהכירו בו בערמתו ותחבולתו אשר עשה לקחת אותה לאשה והתרו בו שלא יקחנה בי עובר הוא בל"ת ולא שמע אליהם בוראי רבך מלקות הוא לפי טעמו הבעל ואין ספק שרבו ירד לסוף דעתו של תלמידו כמה שעשם ונמצא שלקחה לעיניו ונחריט על מה שגר שהנמצא הגע בעל למפרע וחרי היא ערין א"א ח"ש שם וא"ל על ב' פתילות כנר א' ופרס' י ז"ל א"א ע"ם ח"ל הוהר פרא ואתחנן אר"י מאי ולא

